

midnight sun

éjféli nap

fine
selection

STEPHENIE MEYER

#1 BESTSELLER TWILIGHT SAGA SZERZŐJE

STEPHENIE MEYER

midnight
sun éjféli nap

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1. AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS

EBBEN A NAPSZAKBAN KÍVÁNTAM A LEGGYAKRABBAN, hogy bárcsak képes lennék aludni.

Középiskola.

Vagy a *purgatórium* megfelelőbb kifejezés? Ha lenne mód arra, hogy vezekeljek a bűneimért, az elszámolásnál az itt töltött időt igencsak figyelembe kellene venni. Az unalomhoz máig nem voltam képes hozzászokni; minden egyes nap még elviselhetetlenül egyhangúbbnak tűnt, mint az előző.

Talán tekinthetnék rá egyfajta alvásként – amennyiben az alvást az aktív periódusok közti tétlen állapotként definiáljuk.

A vakolat repedéseit bámultam az ebédlő túlsó sarkában, és nem létező mintázatokat képzeltem beléjük. Ez is egy módszer arra, hogy ki tudjam kapcsolni a hangokat, amik úgy locsogtak a fejemben, mint egy áradó folyó.

Több százirol ezekből, az unalmuk miatt, nem vettem már tudomást.

Ha az emberi elméről van szó, nekem már nem lehet újat mutatni. A mai gondolatokat az a szimpla dráma uralta, hogy a meglehetősen kis létszámú diákság új taggal bővült. Ilyen kevés is elég ahhoz, hogy felizzassák magukat. Az új arc ismétlődött minden egyes gondolatban, a létező összes szögből. Csak egy teljesen átlagos ember, egy lány. Az érkezését övező izgalom olyan fárasztóan kiszámítható – pontosan ugyanúgy reagálnak, mint ha egy csapat kisgyereknek megvillantasz egy csillogó tárgyat. A birkaforma srácok fele képzeletben már bele is bolondult

a lányba, csak azért, mert új volt. Őket még inkább igyekeztem kizárni a fejemből.

Mindössze négy hang volt, amit nem ellenszenvből, hanem udvariasságból blokkoltam: a családomé, a két fivéremé és a két nővéremé, akik mostanra annyira hozzászoktak a jelenlétemben a privát szféra hiányához, hogy szinte egyáltalán nem is aggódtak emiatt. De azért igyekeztem megtenni, ami tőlem telt. Megpróbáltam nem hallgatózni, már amikor meg tudtam állni.

Ugyanakkor hiába próbálkoztam... volt, amit így is pontosan tudtam.

Rosalie, mint általában, magával volt elfoglalva – az elméje, mint egy medence állóvize, kevés meglepetéssel. Megpillantja a profilját valaki szemüvegének tükrében, és saját tökéletességén kezd merengeni. Senki haja sem volt aranyszínűbb az övénél, senki alakja sem formált ilyen tökéletes homokórát, és senki arca sem volt olyan hibátlanul szimmetrikusan ovális. Nem a jelen lévő emberekhez hasonlítgatta magát; az összemérés nevetséges lenne, abszurd. Mások alatt a mifélnéket értette, de közülünk nem érhet fel hozzá senki.

Emmett jellemzően gondtalan arcát most csalódott ráncok torzították el. Még most is, valahányszor végigfuttatta hatalmas kezét ébenfekete göndör fürtjein, az öklével a tincseibe markolt. Még mindig az előző esti birkózómeccs miatt duzzogott, amiben Jasper legyőzte őt. Az amúgy is véges mennyiségű türelmét teljesen felemészttette, hogy kibírja a tanítás végéig, hogy újrajátszást követeljen. Kihallgatni Emmett gondolatait sosem tűnt tolakodásnak, mert egyetlen olyan gondolata sem volt, amit ne mondott volna ki hangosan, vagy ne kezdett volna megvalósítani. Talán ezért éreztem büntudatot, amikor a többiek gondolataiban olvastam, mivel tudtam, hogy akad ott olyasmi, amiről nem szeretnék, ha tudomást szereznék. Ha Rosalie elméje medence volt, akkor Emmetté egy árnyék nélküli, kristálytisztá tó.

És Jasper... hát ő szenvedett. Visszafojtottam egy mély sóhajt.

Edward, mondta ki a nevemet fejben Alice, amivel azonnal felkeltette a figyelmemet.

Pontosan ugyanolyan érzés volt, mintha valaki hangosan megszólítana. Örülök, hogy a keresztnem az elmúlt évtizedekben már nem számít divatosnak – a múltban ez sok kényelmetlenséget okozott; valahányszor valaki egy Edwardra gondolt, automatikusan odafordultam.

Most azonban oda se néztem. Alice és én már jók vagyunk abban, hogy így folytassunk privát beszélgetéseket. Ritkán kapnak rajta miniket. A tekintetemet továbbra is a vakolat repedésein tartottam.

Hogy viseli?, kérdezte tőlem.

Rosszalló arcot vágtam, épp csak egy kicsit moccant meg a szám. Semmi olyasmi nem történt, ami magára vonná a többiek figyelmét. Akár az unalom miatt is nézhetek bosszúsan.

Jasper túl régóta volt mozdulatlan. Nem mutatott semmiféle emberi vonást, pedig ez mindannyiunk számára kötelező, folyamatosan mozgásban kell lennünk, hogy ne tűnjünk ki a tömegből; Emmett például a haját húzkodta, Rosalie átvette egyik lábát a másikon, majd megcserélte őket, Alice lába a linóleumon dobolt, én pedig a fejemet mozgatva a fal mintázatának különböző pontjaira meredtem. Jasper azonban úgy festett, mint aki megbénult, szikár alakja merev, mint aki karót nyelt, látszólag még mézszínű hajtincsei sem reagáltak a ventilátorból áramló levegő fuvallatára.

Alice elméjének tónusa riadt volt, láttam a gondolataiban, hogy perifériás látásával Jaspert figyeli. *Veszély közeleg vajon?* Beletekintett a közeljövőbe, felületesen végigpörgette az egyhangú jövőképeket, amik a haragos arckifejezéséből fakadhatnak. Még eközben sem felejtette el apró öklét éles vonalú álla alá támasztani, és rendszeresen pislogni. Félresimított egy rövid, tépettre vágott fekete hajtincset a szeméből.

A fejemet lassan balra fordítottam, mintha a fal tégláit vizslatnám, sóhajtottam, majd jobbra fordultam, vissza a plafon repedései felé. A többiek azt gondolhatták, hogy épp az ember szerepét alakítom. Csak Alice tudta, hogy valójában megráztam a fejemet.

Megnyugodott. *Szólj, ha rosszabbodna a helyzet.*

Csak a szememet mozdítottam, először a plafon felé, majd újra le.

Köszönöm, hogy segítesz.

Örültem, hogy erre nem kell hangosan válaszolnom. Mégis mit mondhatnék? *Örömmel?* Ez messze állna a valóságtól. Nem különösebben élveztem, hogy Jasper szenvedéseit kell hallgatnom. Tényleg elengedhetetlen volt így kísérletezni? Nem lenne biztonságosabb belátni, hogy ő talán sosem lesz képes úgy uralkodni a szomjúságán, mint mi, és nem feszegetni a határait? Miért kell provokálni a katasztrófát?

Még csak két hét telt el az utolsó vadászatunk óta. Ez a többségünknek nem volt különösebben megterhelő időszak. Alkalmanként kissé kényelmetlen ugyan – ha egy ember túl közel sétált hozzánk, vagy ha a szél rossz irányból fúj. De az emberek ritkán jöttek túl közel hozzánk. Az ösztöneik megsúgták nekik, amit a tudatuk sosem érthetne meg: veszélyt jelentünk számukra, amit jobb, ha elkerülnek.

Jasper pedig most igazán veszélyes.

Ez nem fordult elő gyakran, de időről időre azért rácsodálkoztam a minket körülvevő emberek óvatlanságára. Annyira hozzászoktunk már, számoltunk is vele, de egy-egy alkalommal még látványosabb is volt, mint általában. Egyiküknek sem tűnt fel, hogy itt lebzselünk az ebédlőasztalnál, pedig ha egy csapat lesben álló tigris venné át a helyünket, az is kevésbé jelentene halálos veszélyt rájuk, mint mi öten. Ők viszont mindössze öt furcsa kinézetű egyént láttak, akik eléggé hasonlítanak az emberekre ahhoz, hogy ne merüljön fel a gyanú, hogy valójában nem azok. Nehéz elképzelni, hogyan képesek túlélni ilyen hihetetlenül lanya ösztönökkel.

Egy apró lány állt meg hirtelen a hozzánk legközelebb eső asztal végében, és beszélgetni kezdett egy barátjával. Dobálta rövid, homokszínű haját, végigfuttatta benne az ujjait. A hősugárzó felénk fújta az illatát. Én már hozzászoktam az érzéshez, amit ez az illat kiváltott belőlem – a száraz sajtáshoz a torkomban, a kongó vágyakozáshoz a gyomromban, az automatikus megfeszüléshez az izmaimban és a túlradó mérgeg ízéhez a számban.

Ez egészen normális jelenség, általában könnyű is figyelmen kívül hagyni. Most azonban megterhelőbbé vált, mivel a reakcióm felerősödött, szinte megduplázódott attól, hogy Jasperre is figyelnem kellett.

Jasperen felülkerekedett a képzelete. Maga előtt látta az egész jelenetet – ahogyan felpattan Alice mellől a székről, és a kislány mögé kerül. Végiggondolta, hogyan hajolna közel hozzá, mintha a fülébe akar-na súgni valamit, és hogyan érintené az ajkát a lány nyakának hajlatába. Elképzelte, milyen érzés lenne az ajkai alatt érezni a lány ütőerének forró áramlását a vékonyka bőrreteg alatt...

Belerúgtam a székébe.

A szemembe nézett, sötét pillantásában pár másodpercig harag villogott, majd leszegte a tekintetét. Hallottam, hogy a szégyenérzet és a lázadás csatázik a fejében.

– Sajnálom – motyogta.

Megvontam a vállam.

– Nem csináltál volna semmit – mormolta neki Alice, próbálva enyhíteni a megaláztatáson. – Láttam.

Visszafogtam magam, és nem kezdtem ráncolni a homlokomat a szavai hallatán, hiszen ebből kiderült volna, hogy nem mond igazat. Össze kellett tartanunk, Alice-nek és nekem. Szörnyszülöttek között sem könnyű szörnyszülöttnak lenni. Így hát megőriztük egymás titkait.

– Segít egy kicsit, ha emberként gondolsz rájuk – javasolta Alice magas, csilingelő hangján. Olyan gyorsan beszélt, hogy azt az emberi fülek nem érthették volna meg akkor sem, ha elég közel állnak ahhoz, hogy hallják. – A neve Whitney. Van egy kishúga, egy kisbaba, akit imád. Az anyukája meghívta Esmét a kerti partijukra, emlékszel?

– Tudom, ki ő – vetette oda Jasper kurtán. Elfordult, és kinézett az ablakon, ami éppen az ereszcsonatna alatt helyezkedett el. A hangjából világos volt, hogy a beszélgetésnek vége.

Ma este vadásznia kell. Nevetséges ilyen kockázatokat vállalni, tesztelni az erejét, építeni az állóképességét. Jaspernek el kellene fogadnia a határait, és azokon belül dolgozni.

Alice halkán sóhajtott egyet, majd felállt, fogta az étellel teli tálcáját – mint egyfajta színházi kelléket –, és magára hagyta Jaspert. Pontosan tudta, mikor volt elég a bátorításából. Bár Rosalie és Emmett kapcsolata köztudott és nyilvános volt, valójában Alice és Jasper ismerték úgy

egymás igényeit, mint a sajátjukat. Mintha ők is gondolatolvasók lennének – de csak egymás fejébe látnának bele.

Edward.

Önkéntelen reakció. Azonnal a hang irányába fordultam, amikor meghallottam a nevem, holott valójában nem szólított meg senki, csak gondoltak rám.

Egy fél pillanatra összekapcsolódott a tekintetem egy nagy, csokoládébarna emberi szempárral egy sápadt, szív alakú arcon. Ismertem már ezt az arcot, bár eddig a pillanatig én nem találkoztam vele. De ma minden emberi fej ezzel az arccal volt tele. Az új diák, Isabella Swan. A rendőrfőnök lánya, aki valami családi helyzet miatt költözött most ide. Bella. Mindenkit kijavított, aki a teljes nevén szólította.

Elfordultam, unalmasnak találtam. Eltartott egy pillanatig, hogy rájöjjenek, nem ő gondolt a nevemre.

Persze, máris odáig van Cullenéért, hallottam az előbbi gondolat folytatását.

Most már felismertem a „hangot”.

Jessica Stanley – jó ideje nem zargatott már a belső csacsogásával. Micsoda megkönnyebbülés volt, mikor végre túljutott a rosszul megválasztott vágyakozásán. Korábban szinte lehetetlen volt elmenekülni a folyamatos, nevetséges ábrándjai elől. Akkoriban azt kívántam, bárcsak elmagyarázhatnám neki, pontosan mi is történe, ha az ajkaim, és még inkább a mögöttük megbújó fogak, a közelébe kerülnének. Ez valószínűleg elhallgattatta volna az idegesítő fantáziáit. Reakciójának gondolatától majdnem elmosolyodtam.

Sokra megy vele, folytatta Jessica. Még csak nem is szép. Nem értem, miért bámulja ennyire Eric... vagy Mike.

Gondolatban megrándult az utóbbi név említésére. Új rögeszméjét, az általános népszerűségnek örvendő Mike Newtont, teljesen hidegen hagyta Jessica létezése. Az új lányé azonban szemlátomást nem. Egy újabb kölyök, aki a csillogó dolog után ácsingózik. Emiatt kaphattak ilyen kicsinyes élt Jessica gondolatai, bár látszólag barátságos volt az újonnan érkezővel, most épp a köztudomású információkat osztja meg vele a családomról. Az új diák biztos érdeklődött rólunk.

Ma engem is mindenki észrevesz, gondolta Jessica önelégülten. Hát nem szerencse, hogy két közös órám is van Bellával? Fogadni mernék, hogy Mike meg akarja majd tudni tőlem, hogy mi...

Megpróbáltam kizárni a lány ostoba locsogását a fejemből, mielőtt a kisszerűség és közönségesség az örületbe kerget.

– Jessica Stanley kitergeti a Cullen-klán minden szennyesét az új Swan lánynak – mormogtam Emmettnek, hogy eltereljem a figyelmemet.

Kuncogni kezdett. *Remélem, jó sztorit kerít belőle,* gondolta.

– Igazából elég fantáziátlan. Épp csak egy leheletnyi botrány van benne. Egy csepp borzalom sem akad. Kicsit csalódott vagyok.

És az új lány? Ő is csalódott vajon a pletykában?

Megpróbáltam kihallgatni, hogy Bella mit gondol Jessica sztorizásáról. Mit látott vajon, amikor a furcsa, sápadt bőrű családra nézett, akiket szinte mindenki kerül?

Az én felelősségem volt kideríteni a reakcióját. Jobb szó híján egyfajta megfigyelőként működtem a családban. Hogy megvédjem magunkat. Így ha bárki valaha gyanút fogna, hamar figyelmeztethetem a többieket, hogy elmenekülhessünk. Időnként előfordult, hogy egy élénk képzelőerővel bíró ember bizonyos könyvek vagy filmek karaktereit vélte felfedezni bennünk. Általában nem trafáltak bele az igazságba, de ilyenkor jobb volt továbbállni, és új helyen letelepedni, mint megkockáztatni egy alaposabb vizsgálódást. Ritkán, rendkívül ritkán, valaki jó következtetésre jutott. Nekik nemadtunk lehetőséget, hogy teszteljék a hipotézisüket. Egyszerűen csak felszívódtunk, hogy ne maradjon belőlünk más, mint egy rémisztő emlék.

De ez évtizedek óta nem fordult elő.

Semmit sem hallottam, pedig figyelmesen hallgatóztam Jessica ömlengő, semmitmondó belső monológja mellett. Olyan volt, mintha nem ülne mellette senki. Igazán különös. Arrébb ment a lány? Ez nem tűnt valószínűnek, hiszen Jessica továbbra is neki fecsegett. Felnéztem, úgy éreztem, kibillentem az egyensúlyomból. Be kellett vetnem a különleges „hallásomat” – erre még sosem szorultam rá.

A tekintetem ismét találkozott a tágra nyílt barna szempárral. Pontosan ott ült, ahol korábban, és minket nézett – ez természetes, gondoltam,

hiszen Jessica még mindig a Cullenekről szóló helyi pletykákkal szórakoztatta.

Teljesen természetes lenne, ha rólunk gondolkodna.

De még csak suttogást se hallottam.

Meleg, hívogató piros foltok jelentek meg az arcán, mikor elkapva a pillantását lesütötte a szemét, miután kellemetlen módon rajtakapták, hogy egy idegent bámul. Jó, hogy Jasper még mindig az ablakon meredt kifelé. Bele se akartam gondolni, hogy a lány arcában összegyűlt vér mit tenne az önuralmával.

Az érzelmeit tökéletesen le lehetett olvasni az arcáról, mintha szavakat formált volna: meglepődés, ahogyan tudattalanul is magába szívta a fajtáink közötti apró különbségek jeleit; kíváncsiság, miközben Jessica meséjét hallgatta; és valami más is... Elragadtatás? Nem ez lenne az első alkalom. Az ő szemükben gyönyörűek vagyunk, hiszen ők a természet által nekünk szánt áldozatok. És, végül, a szégyenkezés.

Mégis, habár a gondolatai kristálytiszta ott voltak különös szemében – a mélysége miatt találtam különösnek –, onnan, ahol ő ült, csak csendet hallottam. Csak... csendet.

Egy pillanatig kényelmetlenül éreztem magam.

Még sosem találkoztam ilyesmivel. Valami baj van velem? Pontosán ugyanúgy éreztem magam, mint máskor. Mivel aggasztott ez a helyzet, még erősebben hallgatóztam.

Az összes hang, amit eddig blokkolni próbáltam, most kiabálássá erősödött a fejemben.

...vajon milyen zenét szeret... talán megemlíthetném neki az új CD-met..., gondolta Mike Newton, két asztallal arrébb – Bella Swanra koncentrálna.

Nézz csak oda, hogy bámulja. Nem elég, hogy az iskolában a lányok fele arra vár, hogy..., hallatszottak Eric Yorkie epés gondolatai, amik szintén a lány körül forogtak.

...annyira gusztustalan. Azt hinné az ember, hogy híres vagy valami... Még Edward Cullen is őt bámulja... Lauren Mallory olyan féltékeny volt, hogy nem lepődtem volna meg, ha az arca sötétzöld színre vált. És

Jessica, ahogy kérkedik az új legjobb barátja előtt. Ez egy vicc... A lány gondolatban továbbra is köpködte gúnyos megjegyzéseit.

...Fogadni mernék, hogy mindenki ezt kérdezi tőle. De úgy szeretnék beszélgetni vele. Mi lehetne ennél érdekesebb?, tündődött Ashley Dowling.

...talán ott lesz a spanyolorámon..., reménykedett June Richardson.

...egy csomó tennivaló lesz este! Matek, meg ott van az angolfelmérő is. Remélem, hogy anya... Angela Weber, egy csendes lány, akinek szokatlanul kedves gondolatai voltak, volt az egyetlen, aki nem lett teljesen a megszállottja ennek a Bellának.

Mindannyiukat hallottam, minden egyes jelentéktelen dolgot, ami végigfutott az elméjükön. De semmit a megtevesztően beszédes szemű új diák felől.

Azt persze hallottam, amit kimondott, amikor Jessicához beszélt. Nem kellett gondolatolvasónak lennem ahhoz, hogy halljam a halk, tiszta hangját a terem túlsó végéből.

– A vörösesbarna hajú fiú, az melyik a három közül? – hallottam a kérdését, miközben a szeme sarkából egy lopott pillantást küldött felém, hogy aztán azonnal el is kapja a tekintetét, mikor észrevette, hogy még mindig őt bámulom.

Ha lett volna időm abban reménykedni, hogy a hangját hallva könnyebben ki tudom majd szűrni a gondolatainak árnyalatát, azonnal csalódnom kellett volna. Az emberek gondolatai általában hasonló hangmagasságban szóltak a fejemben, mint a fizikai hangjuk. De ez a csendes, félnk hang ismeretlen volt számomra, nem tartozott a több száz, a teremben pattogó gondolat közé, ebben biztos voltam. Teljesen új volt.

Ó, sok sikert, te kis hülye!, gondolta Jessica, mielőtt válaszolt volna a lány kérdésére.

– Edward. Fantasztikusan néz ki, persze, de ne vesztegesd rá az idődet! Nem randizik senkivel. Úgy látszik, nincs itt olyan lány, aki megfelelne neki – fanyalgott halkan.

Elfördítotam a fejem, hogy ne lássák a mosolyom. Jessica és az osztálytársai nem is sejtették, milyen szerencsések, hogy egyikük sem különösebben vonzó a számomra.

Az átmeneti jókedv mögött egy furcsa késztetés bújt meg, amit én magam sem igazán értettem. Jessica gondolatainak rosszindulatú élével függött össze, aminek az új lány nem lehetett tudatában... Nagyon furcsa vágy támadt bennem, hogy közéjük lépjek, hogy megvédjem Bella Swant Jessica gondolatainak sötétebb működésétől. Micsoda különös érzés. Miközben megpróbáltam kifürkészni, milyen motiváció állhat a késztetés mögött, még egyszer megvizsgáltam az új lányt, most Jessica szemével. Az én bámész pillantásom túl sok figyelmet keltett.

Lehet, hogy ez csak valami régen eltemetett védelmező ösztön – az erős a gyenge védelmére siet. Valahogy ez a lány törekenyebbnek tűnt, mint az új osztálytársai. A bőre olyan áttetsző, hogy nehéz elképzelni, miféle védelmet tud nyújtani neki a külvilággal szemben. Láttam, ahogy a vére ritmikusan lüktet a vénáin keresztül a tiszta, halvány membrán alatt... De nem szabad erre koncentrálnom. Ugyan jól tartottam magam az általam választott élet keretei között, de ugyanolyan szomjas voltam, mint Jasper, és semmi értelme kísérteni a sorsot.

Egy halvány redő húzódott a lány két szemöldöke között, aminek látszólag nem volt tudatában.

Elképesztően frusztráló! Számomra világos, hogy nehezebb esik ott ülni, idegenekkel beszélgetni, a figyelem középpontjában lenni. Már abból éreztem, mennyire félénk, ahogyan a vállait tartotta, kissé görnyedten, mintha bármelyik pillanatban arra számítana, hogy elutasítják. És mégis, én is csak láttam, éreztem, elképzeltem. Csak a csend áradt ebből az egyáltalán nem rendkívüli emberlányból. Semmit sem hallottam. De miért nem?

– Indulhatunk? – mormolta Rosalie, amivel megzavart a koncentrációban.

Megkönnyebbülve tereltem el a figyelmemet a lányról. Nem akartam ismét felszűlni – ritkán tapasztaltam meg a kudarcot, szokatlannak, de még inkább zavarónak találtam. Nem akartam csak azért érdeklődni a rejtett gondolatai iránt, mert nem tárultak fel előttem. Amikor megfejttem őket – és egész biztosan megtalálom a módját, hogy így legyen –, bizonyára pontosan olyan kicsinyesek és unalmasak lesznek, mint az összes többi emberé. Nem éri meg az erőfeszítést.

– Szóval, fél már tőlünk az újonc? – firtatta Emmett, aki azóta is választ várt tőlem a korábbi kérdésére.

Megvontam a vállam. Őt sem érdekelte eléggé ahhoz, hogy több információt próbáljon kicsikarni belőlem. Felkeltünk az asztaltól, és kísértünk az ebédlőből.

Emmett, Rosalie és Jasper azt tettették, hogy végzősök; így ők együtt indultak el az óráikra. Én az övékénél fiatalabb szerepet játszottam. Elindultam a harmadikosoknak szóló biológiaórára, felkészítve elmémet az unalomra. Kétséges, hogy Mr. Banner, egy olyan ember, aki átlagos intellektussal bír, bármi olyat tudna csempészni az előadásába, ami meglepetést okozna olyasvalakinek, akinek két orvosi diplomája is van.

Az osztályteremben elfoglaltam a széket, és a könyveimet – kellek, ismét; semmi olyan nem szerepelt bennük, amit ne tudnék – szétterítettem az asztalon. Én voltam az egyetlen diák, akinek egy egész asztal jutott. Az emberek nem voltak elég okosak ahhoz, hogy tudják, félniük kell tőlem, de a túlélési ösztönük mégis távol tartotta őket.

A terem lassan megtelt, ahogy lassan szállingózni kezdtek az ebéd-szünetről. Hátradőltem a széken, és vártam, hogy elteljen az idő. Ismét eszembe jutott, milyen jó lenne, ha képes lennék aludni.

Mivel korábban az új lány körül forogtak a gondolataim, amikor Angela Weber bekísérte őt az ajtón, a neve felkeltette a figyelmemet.

Bella látszólag olyan félnék, mint én. Fogadni mernék, hogy a mai nap nagyon nehéz neki. Bárcsak mondhatnék valami biztatót... de valószínűleg csak butaságnak tűnne.

Ez az!, gondolta Mike Newton, amikor megfordult a székén, hogy szemügyre vegye a belépő lányokat.

És mégis, onnan, ahol Bella Swan állt, semmit sem hallottam. Az üres tér, ahol a gondolatainak kellene lennie, bosszantott és megijesztett.

Mi van akkor, ha ennyi volt? Mi van akkor, ha ez egyfajta mentális leépülés első tünete?

Gyakran kívántam, bárcsak elmenekülhetnék a kakofónia elől. Hogy normális lehessen – legalábbis amennyire ez lehetőség a számomra. De most kétségbeestem a gondolattól. Mégis, ki vagyok én a képességeim

nélkül? Még sosem hallottam ilyesmiről. Meg kell kérdeznem Carlisle-t.

A lány elsétált mellettem a padok között, a tanár asztala felé tartott.

Szegény; csak mellettem volt üres szék. Automatikusan elpakoltam az asztal másik feléről, ami az ő helye lesz, és halomba rendeztem a könyveimet. Kétlem, hogy kényelmesen érzi majd magát. Hosszú félév vár rá – legalábbis ami ezt az órát illeti. Bár talán, ha mellette ülök, képes leszek kiugrasztani a gondolait a búvóhelyükről... nem mintha korábban bármikor is közelségre lett volna szükségem ehhez. Nem mint-ha találhatnék a gondolatai között bármi érdemlegeset.

Bella Swan belesétált a hősugárzó felől áramló meleg levegőbe.

Az illata úgy csapott le rám, mint egy faltörő kos, egy robbanó gránát. Nem létezik olyan erőszakos kép, ami képes lenne leírni azt az erőt, ami abban a pillanatban a hatalmába kerített.

Azon nyomban megváltoztam. Ettől fogva szinte semmi sem kötött már ahhoz az emberi lényhez, aki egykor voltam. Nyoma sem volt az emberség foszlányainak, amivel az azóta eltelt években álcáztam magam.

Ragadozó voltam. És ő a prédám. Semmi más nem számított a világon, csak ez az alapvetés.

Nem számított a tanúkkal teli terem sem – a fejemben már mind járulékos veszteségként éltek. Gondolatainak rejtélyéről meg is feledkeztem. A gondolatai semmit sem jelentettek nekem, hiszen már amúgy sem sokáig lesz lehetősége gondolkodni.

Vámpír voltam, és az ő vérének volt a legédesebb illata, amit az elmúlt nyolcvan évben valaha éreztem.

Elképzelni sem tudtam, hogy ilyen illat létezhet. Ha tudtam volna, már rég útnak indultam volna, hogy felkutassam. Az egész világot átfésültem volna érte. És ha elképzelem, milyen lehet az íze...

A szomjúság úgy perzselt végig a torkomon, mint a tűz. A szám lán-golt és kiszáradt, a frissen beáramló méreg sem segített elosztatni ezt az érzetet.

A gyomrom a szomjúságom visszhangjaként bukfencezni kezdett az éhségtől. Az izmaid rugóként tekeregték.

Egy teljes pillanat sem telt el. Még mindig ugyanazt az egy lépést tetted csak meg, aminek a hátszele megcsapott engem.

Ahogy a lába földet ért, felém kapta a tekintetét, ezt nyilvánvalóan rejtett mozdulatnak szánta. A tekintete találkozott az enyémmel, én pedig megpillantottam magamat a szeme tükrében.

A döbönt arc, amit ott viszontláttam, néhány nehézkes pillanatra megmentette az életét. De ő sem könnyítette meg a dolgomat. Amint felfogta az arckifejezésemet, ismét vér toltult az arcába, amitől olyan színben pompázott a bőre, aminél ínycsiklandóbbat még sosem láttam. Az illat vastag homályba burkolta az agyamat. Szinte képtelen voltam gondolkodni tőle. Az ösztöneim összefüggéstelenül tomboltak, ellenállva az irányításnak.

A lány egyre gyorsabban lépdelt, mintha értené, hogy menekülnie kell. A sietségtől azonban ügyetlen lett – megbotlott, majdnem az előttem ülő lányra esett. Sebezhető, gyenge. Még az átlagos emberi lényeknél is jobban.

Megpróbáltam arra az arcra koncentrálni, amit a szemében láttam, az arcra, ami visszatetszést keltett bennem. A bennem élő szörnyeteg arcára – az arcra, amit évtizedek erőfeszítéseivel és rendíthetetlen fegyelmezettséggel szorítottam vissza. Milyen könnyedén tört most felszínre!

Az illat újra örvényleni kezdett körülöttem, amitől szertefoszlottak a gondolataim, és amitől majdnem felpattantam a székemről.

Nem.

A kezemmel megragadtam az asztal szélét, miközben próbáltam ülve tartani magam. A fa azonban nem volt erre felkészülve. A kezem megroppantotta az asztallapot, egy tenyérszerű forgács maradt a tenyeremben, a megmaradt fában pedig ott maradt az ujjaim nyoma.

Tüntesd el a bizonyítékot! Ez volt az első számú szabály. Gyorsan porrá zúztam az ujjlenyomatomat őrző asztalszéleket, így semmi más nem maradt ott, mint egy egyenetlen lyuk és egy halom forgács a földön, amit a lábammal szétkotortam.

Tüntesd el a bizonyítékot. Járulékos veszteség...

Tudtam, mi fog következni. A lány leül mellém, nekem pedig meg kell őt ölnöm.

A terem ártatlan báméskodói, tizennyolc másik gyerek és egy férfi, nem távozhatnak majd, miután végignézték, ami hamarosan bekövetkezik. Összereztem a gondolattól, hogy mit kell tennem. Még a legrosszabb formámban sem követtem el hasonló kegyetlenséget. Sosem öltem ártatlanokat. Most pedig azt terveztem, hogy egyszerre lemészárolok húsz embert.

A tükörképemben látott szörnyeteg gúnyt űzött belőlem.

Még ha egy részem irtózott is tőle, a másik felem terveket szőtt arról, mi következzen ezután.

Ha először a lányt ölném meg, csak tizenöt vagy húsz másodpercem lenne vele, mielőtt a többi ember a teremben valamit reagálna. Talán egy kicsit tovább tartana, ha először nem fognák fel, mit teszek. A lánynak nem lenne ideje sikítani vagy fájdalmat érezni; nem kegyetlenül végeznék vele. Ennyit megtehetek ezért az idegenért, akinek ilyen szörnyen kívánatos vére van.

De akkor meg kellene akadályoznom, hogy a többiek elmeneküljenek. Az ablakok miatt nem kell aggódnom, túl magasan vannak, és túlságosan kicsik ahhoz, hogy azon keresztül jussanak ki. Csak az ajtó marad – ha azt elbarikádózom, nincs menekvés.

Lassabb és bonyolultabb lenne, ha akkor próbálnék leszámolni velük, amikor pánikolva tülekedni kezdenek, összevissza rohángálva a zűrzavarban. Nem lehetetlen, de túl sok zajjal járna. Túl sok idejük lenne sikoltozni. Valaki meghallaná... nekem pedig még több ártatlannal kellene végeznem ezen a sötét órán.

A lány vére pedig kihűlne, amíg meggyilkolom a többieket.

Az illata megbűntetett, a száraz vágynyakozás bőrtönébe zárva a torkomat...

Tehát először jönnek a tanúk.

A fejemben már elterveztem az egészet. A terem közepén vagyok, hátsó sorban. Először a jobb oldalon lévőkre támadnék. Másodpercenként négy vagy öt ember nyakát tudom eltörni, becsléseim szerint. Az nem jár olyan nagy zajjal. A jobb oldaliak lennének a szerencsések; ők még nem sejténék, mire számíthatnak. A terem eleje felé haladok majd,

és a bal oldalon indulok visszafelé; maximum öt másodpercembe kerülne, hogy minden egyes életet kioltssak.

Ez épp elég idő Bella Swan számára, hogy szembesüljön azzal, mi vár rá.

Épp elég ahhoz, hogy félni kezdjen. Épp elég talán, ha a sokk miatt nem fagy le teljesen, hogy sikítani kezdjen. Egy lány sikolyra azonban még senki sem fog iderohanni.

Vettem egy mély lélegzetet, az illata futótűz volt, ami végigvágatott száraz vénáimon, és lángolt a mellkasomban, hogy elpusztítson minden egyes jobbító szándékú ingert, amire csak telt tőlem.

Épp most fordul be. Pár másodperc, és leül alig néhány centire tőlem. A szörnyeteg a fejemben győzedelmeskedett.

Valaki hangos csattanással csukott be egy mappát a balomon. Nem néztem fel, hogy melyik halálra ítélt volt az, de a mozdulattól egy átlagos, szagtalan levegőhullám sodródott az arcomba.

Egy rövid pillanatig képes voltam tisztán gondolkodni. Abban az értekes pillanatban két arc jelent meg a fejemben, egymás mellett.

Az egyik az én arcom volt, legalábbis a korábbi: a vörös szemű szörnyeteg, aki annyi embert ölt meg, hogy már nem is tartotta számon. Észszerű, indokolható gyilkosságok. A gyilkosok gyilkosa voltam, más, kevésbé erőteljes szörnyetegek gyilkosa. Istenkomplexus volt, ezt beismerem – döntenem arról, ki érdemel halált. Ez volt a magammal kötött kompromisszumom. Emberi vérral táplálkoztam ugyan, de csak a legtágabb definíció szerint. Az áldozataim, a legkülönfélébb sötét időtöltéseiknek köszönhetően, alig voltak emberibbek nálam.

A másik arc Carlisle-é volt.

A két arc között semmiféle hasonlóság sem volt. Az egyik a sugárzó nappalt, a másik a legsötétebb éjszakát idézte meg.

Semmi sem indokolta, hogy bármiféle hasonlóság legyen közöttük. Carlisle biológiai értelemben nem volt az apám. Semmiféle közös vonásunk nincsen. A bőrünk színének hasonlósága annak köszönhető, amik vagyunk; minden vámpír halálsápadt. A szemünk színének egyezése más kérdés – ez a közös választásunkat tükrözte.

És mégis, bár semmi ok nem volt a hasonlatosságra, azt képzeltem, hogy az arcom valamilyen mértékben tükrözni kezdte az ő jegyeit, az elmúlt hetven, igazán furcsa év után, amióta magamévá tettem a választását, és az ő útjára léptem. A vonásaim ugyan nem változtak meg, de mégis úgy tűnt nekem, mintha Carlisle bölcsessége az én arckifejezésemben is megjelent volna, az ő együttérzésének nyomát lehetett felfedezni a szájtartásomban, és az ő türelmének jegyeit viselte a szemöldököm is.

Mindezen apró fejlemények hiányoztak a szörnyeteg arcáról. Pár pillanat alatt semmi sem maradt bennem, ami az elmúlt évekről tanúskodna, amit minden számottevő értelemben a teremtőmmel, mentorommal, apámmal töltöttem. A szemem olyan pirosan lángolna, mint az ördög; mindenfajta hasonlóság örökké elveszne.

A fejemben megjelenő Carlisle kedves tekintete nem bíraskodott fellettem. Tudom, megbocsátana nekem ezért a borzalmas tettért is. Mert szeret engem. Mert azt gondolja, hogy jobb vagyok annál, mint amilyen voltam.

Bella Swan leült a mellettem lévő székre, a mozdulatai merevek és ügyetlenek voltak – nem kétséges, hogy a félelemtől –, a vérenek illata pedig elkerülhetetlen felhőbe burkolt.

Bebizonyítanám, hogy az apám tévedett velem kapcsolatban. Eme tény nyomorúsága legalább olyan fájdalmat okozott, mint a torkomban lángoló tűz.

Undorodva fordultam el tőle – gyűlölve a szörnyeteget, aki ennyire ki akarta oltani az életét.

Miért kellett idejönnie? Miért kell léteznie? Miért kellett elrontania azt a kis békét, amire végre rátaláltam a halhatatlanságomban? Miért kellett ennek a bosszantó emberi lénynek világra jönnie? Tönkre fog tenni engem.

Elfordítottam az arcomat, mert hirtelen támadt szenvedélyes és irracionális gyűlölet járt át.

Nem akartam szörnyeteggé válni! Nem akartam meggyilkolni egy osztályteremnyi ártatlan gyereket! Nem akartam mindent elveszíteni,

amit egy egész életnyi önfeláldozással és önmegtadással szereztem meg!

Nem.

Nem fog rávenni.

Az illat a probléma, a vérének borzalmasan vonzó illata. Ha lenne bármi mód, hogy ellenálljak... ha csak egy újabb szellőnyi friss levegőhöz juthatnék, hogy kitisztuljanak a gondolataim.

Bella Swan pont az én irányomba lebegtette meg hosszú, vastag, mahagóniszínű haját.

Hát megőrült ez?

Nem, nem lesz itt semmiféle segítő szellő. De *nem kötelező* levegőt vennem.

Megállítottam a tüdőmbe áramló levegőt. A megkönnyebbülés azonnal megérkezett, de nem volt teljes körű. A fejemben még élénken élt az illatának emléke, az ízét szinte éreztem a nyelvemen. Nem lennék képes sokáig ellenállni.

A teremben minden egyes élet veszélyben van amiatt, hogy ez a lány és én egymás mellett ülünk. El kellene szaladnom. El akarok szaladni, hogy minél messzebb kerüljek a melegségtől és az égető fájdalom büntetésétől, de nem vagyok száz százalékgig biztos abban, hogy ha az izmaim mozgásba lendülnek, akár csak annyira, hogy felálljak innen, nem robbannék ki és hajtánám végre az eltervezett mézszárlást.

De talán egy órán keresztül ellen tudok állni. Elég vajon egy óra, hogy visszanyerjem az önuralmam, és anélkül mozdulhassak meg, hogy lecsapnék rájuk? Először kételkedtem ebben, de végül erőt vettem magamon, és elköteleztem magam emellett. Elégnek kell lennie. Épp elég idő ahhoz, hogy kikeveredjek ebből a teremből, tele áldozatokkal, akiknek talán nem is kötelező áldozattá válniuk. Ha egyetlen óráig ellen tudnék állni.

Kényelmetlen érzés volt nem lélegezni. A testemnek nincs szüksége oxigénre, de ellene ment az ösztöneimnek. Stressz idején sokkal jobban hagyatkoztam a szaglásomra, mint bármelyik másik érzékemre. Vádászat során ez mutatta az utat; veszély esetén ez jelzett először. Ritkán

találtam szemben magam olyan veszéllyel, mint amilyen én magam vagyok, de az önfenntartás ösztöne legalább olyan erős az én fajtámnál, mint az átlagembereknél.

Kényelmetlen, de kezelhető. Elviselhetőbb, mint érezni az illatát, és nem belemélyeszeni a fogaimat abba a finom, vékony, átlátszó bőrbe a forró, nedves, lüktető...

Egy óra! Csak egyetlen óra. Nem szabad az illatra, az ízre gondolnom.

A csendes lány a hajával választott el minket egymástól; ahogyan előrehajolt, a haja szétterült a mappáján. Nem láthattam az arcát, hogy megpróbáljam kiolvasni az érzéseit a tiszta, mély szempárból. Megpróbálta elrejtetni a szemét előlem? Félelemből? Félénkségből? Hogy megtartsa a titkait?

A korábbi bosszúságom, amiért akadályba ütköztem a hangtalan gondolatai olvasásával, gyenge és halovány volt ahhoz az ínséghez – és gyűlölethez – képest, ami most járt át. Gyűlöltem ezt a törekeny lányt itt mellettem, olyan buzgalommal gyűlöltem, amilyennel az utóbbi életembe kapaszkodtam, a családom szeretetébe, abba az álomba, hogy jobb vagyok annál, mint ami voltam. Az, hogy gyűlöltem őt, és azt, ahogyan éreztem magamat mellette – kicsit segített. Igen, a korábban érzett bosszúság gyenge volt ugyan, de az is segített egy kicsit. Minden egyes gondolatba belekapaszkodtam, ami elterelte a figyelmemet arról a képzelgésről, hogy milyen lenne az íze...

Gyűlölet és bosszúság. Türelmetlenség. Sose telik le ez az óra?

És ha véget ér ez az óra... ő ki fog menni a teremből. Én pedig mit csinállok?

Ha tudnék uralkodni a szörnyetegen, ha láthatná, hogy megéri várni... Bemutatkozhatnék. *Szia, a nevem Edward Cullen. Elkísérhetlek a következő órádra?*

Igent mondana. Ez lenne az udvarias válasz. Még ha fél is tőlem, ami-ben biztos vagyok, követné a szabályokat, és mellettem ballagna. Gyerek-játék lenne a rossz irányba terelni. Az erdő széle, mint egy eltartott ujj terület el a parkoló mögött. Azt mondhatnám neki, hogy egy könyvet a kocsimban felejtettem...

Vajon észrevenné valaki, ha én lennék az utolsó személy, akivel láták? Mint mindig, esik az eső. Két sötét esőkabát, ami a rossz irányba halad, nem keltene túl nagy feltűnést vagy buktatna le engem.

Leszámítva, hogy nem én vagyok az egyetlen diák, aki ma felfigyelt rá – bár senki sem fürkészte őt olyan perzselően, mint én. Mike Newton különösen leste minden mozdulatát, ahogy Bella izgett-mozgott a széken – kényelmetlenül érezte magát a közelségemben, ahogy mindenki más is érezné, épp ahogy számítottam rá, mielőtt az illata lerombolt bennem mindenféle jótékony aggodalmat. Mike Newton észrevenné, ha velem lépne ki az osztályteremből.

Ha kibírok egy órát, kibírok vajon kettőt is?

Beleborzongtam az égető fájdalomba.

Egy üres házba megy majd haza. Swan rendőrfőnök napi nyolc órát dolgozik. Ismertem a házát, ahogyan mindenki más házát is ismertem ebben az apró városban. Az otthona épp a sűrű erdő mellett épült, és nem voltak közeli szomszédai sem. Még ha maradna is ideje sikítani, ami persze nem maradna, senki sem hallaná meg.

Ez lenne a felelősségteljes megoldás. Kibírtam több mint hetven évet emberi vér nélkül. Ha visszatartom a lélegzetemet, kibírok két órát. És ha egyedül van, amikor lecsapok rá, senki másnak nem fog bántódása esni. *És nem is kell gyorsan letudni az élményt*, helyeselt a fejemben a szörnyeteg.

Álorkoskodás azt gondolni, hogy ha erőfeszítések és türelem árán megmentem tizenkilenc ember életét ebben az osztályteremben, kevésbé leszek szörnyeteg, amikor megölöm ezt az ártatlan lányt.

Bár gyűlöltem őt, teljes mértékben tisztában voltam azzal, hogy a gyűlöletem igazságtalan. Tudtam, hogy akit igazából gyűlölök, az én magam vagyok. És csak még jobban fogom gyűlölni mindkettőnket, amikor ő már halott lesz.

Így sikerült kibírnom ezt az órát – elképzelve a legjobb módszereket a meggyilkolására. Megpróbáltam nem fantáziálni magáról az aktrusról. Az talán túl sok lenne nekem is. Így hát kiterveltem a stratégiát, de semmi mást.

Egyszer, az óra legvége felé, felém pillantott hajának hullámzó fala mögül.

Éreztem, ahogy lángolni kezd bennem az indokolatlan gyűlölet, amikor találkozott a tekintetünk – és visszatükröződött a rettegő szemében. A vér rózsaszínre festette az arcát, mielőtt újra elbújhatott volna a haja mögött, én pedig majdnem teljesen elvesztem.

De megszólalt a csengő. És – mekkora klisé is ez – mi megmenekültünk. Ő a haláltól. Én egy rövid időre attól, hogy azzá a rémlénnyé vájak, akitől félttem, és akit megvettem.

Most pedig indulnom kellett.

Hiába koncentráltam minden erőmmel a legegyszerűbb mozdulatokra is, nem tudtam olyan lassan haladni, mint kellett volna; kiszáguldottam a teremből. Ha valaki figyelt, valószínűleg gyanította, hogy valami nincs teljesen rendben a távozásommal. De senki sem figyelt rám; minden gondolat a lány körül forgott, aki körülbelül egy óra múlva halálra lesz ítélve.

Elrejtőztem az autómban.

Nem szerettem úgy gondolni magamra, mint aki elrejtőzik. Mennyire gyáván hangzik ez. De nem maradt bennem elég önfegyelem ahhoz, hogy emberek között lehessenek. Miután az összes erőmet arra áldoztam, hogy ne öljem meg *az egyiküket*, nem maradt bennem több energia ahhoz, hogy ellenálljak a többieknek. Micsoda pocsékolás lenne. Ha már behódolok a szörnyetegnek, legalább érje meg a kudarc.

Betettem a CD-t, ami általában megnyugtató, de most nem használt ez sem. Nem, ami segített, az a hűvös, nyirkos levegő volt, ami az enyhe esővel együtt áramlott be a nyitott ablakon. Bár még mindig kristálytisztán emlékeztem Bella Swan vérének illatára, belélegezni a tiszta levegőt olyan érzés volt, mintha a testem belsejét tisztítanám meg egy fertőzéstől.

Újra józan voltam. Megint tudtam gondolkozni. És küzdeni is. Küzdeni az ellen, amivé nem akartam válni.

Nem kell elmennem az otthonába. Nem kell megölnöm őt. Nyilvánvalóan egy racionális, gondolkodó lény vagyok, akinek van választása.

Mindig van választás. Az osztályteremben ugyan nem így tűnt... de most távol vagyok tőle.

Nem kell csalódást okoznom az apámnak. Nem kell stresszt, aggdóást és fájdalmat ébresztenem az anyámban. Igen, fájdalmat okoznék a mostohaanyámnak is. Pedig ő olyan gyengéd, olyan gondoskodó és szeretetteljes. Fájdalmat okozni valaki olyannak, mint Esme, igazán megbocsáthatatlan.

Talán, ha nagyon, nagyon gondosan elkerülném ezt a lányt, nem kéne megváltoztatnom az életemet. Úgy rendeztem be a mindennapjaimat, hogy örömet leljem bennük. Miért kellene hagynom, hogy egy ilyen idegesítő és ínycsiklandó senki elrontsa nekem?

Milyen ironikus, hogy én akartam megvédeni ezt az emberlányt Jessica Stanley ravasz gondolatainak jelentéktelen, harapásmentes fenyegetésétől. Én vagyok a legutolsó, akinek valaha Isabella Swan védelmezőjeként kellene fellépnie. Semmitől sem kellene őt jobban óvni, mint tőlem.

Hol van Alice?, jutott hirtelen eszembe. Nem látta, hogy hány különböző módon terveztem megölni a Swan lányt? Miért nem sietett a segítségemre – hogy megállítson, vagy legalább hogy segítsen eltüntetni a bizonyítékokat? Annyira lefoglalta, hogy ne engedje Jaspert bajba kerülni, hogy szem elől tévesztett egy sokkal rettenetesebb lehetőséget? Vagy sokkal erősebb lennék, mint gondoltam? Lehet, hogy tényleg nem okoztam volna kárt annak a lánynak?

Nem. Tudom, hogy ez nincs így. Alice biztosan túlságosan Jasperre fókuszál.

Abba az irányba néztem, amerre a húgom volt, a kis épületben, ahol az angolórákat tartották. Nem tartott sokáig, hogy rátaláljak az ismerős „hangjára”. És igazam volt. Minden egyes gondolatát Jasper töltötte ki, a legapróbb döntéseit is percre pontosan, részletekbe menően megvizsgálta.

Azt kívántam, bárcsak tanácsot kérhetnék tőle, ugyanakkor örültem, hogy nem tudta, mire lennék képes. Egy újfajta perzselő érzés járta át a testemet – a szégyenérzet lángja. Nem akartam, hogy bármelyikük is megtudja.

Ha el tudnám kerülni Bella Swant, ha sikerülne nem megölnöm őt – már csak a gondolattól is gyöttrődve és fogcsikorgatva tiltakozott bennem a szörnnyeteget –, akkor senkinek sem kellene megtudnia. Ha sikerülne távol maradnom az illatától...

Semmi okom nincs arra, hogy ne tegyek legalább egy próbát. Hogy jó döntést hozzak. Hogy megpróbáljak az lenni, akinek Carlisle gondol engem.

A nap utolsó órája nemsokára véget ér. Úgy döntöttem, azonnal belevágok az új tervembe. Jobb, mint itt ücsörögni a parkolóban, ahol bármikor elsétálhat mellettem, és keresztbe tehet az igyekezetemnek. Újra fellángolt bennem az igazságtalan gyűlölet a lány iránt.

Sebesen – egy kissé talán túl sebesen, de nem voltak tanúk – haladtam a kis iskolaépület irodája felé.

Üres volt, leszámítva a recepcióst, aki nem vett észre, amikor csendben beléptem.

– Ms. Cope?

A művörös hajú nő felnézett, és összerezzent. Mindig felkészületlenül érik őket az apró jelek, amiket nem értenek, nem számít, hányszor találkoztak már valamelyikünkkel.

– Ó – kapkodott levegő után kissé zavartan. Megigazgatta az ingét. *Butaság*, gondolta magában. *Olyan fiatal, akár a fiad is lehetne.* – Hello, Edward! Miben segíthetek? – rebegtette a szempilláit a vastag szemüveg mögött.

Kényelmetlen. De tudtam, hogyan kell lenyűgözően viselkedni, ha szükség van rá. Könnyen ment, hiszen mindig azonnal tudtam, hogy egy adott tónus vagy gesztus milyen fogadtatást váltott ki a másiktól.

Előredőltem, és a szemébe néztem, mintha el akarnék venni azokban a lapos, barna szemekben. A gondolatai már így is lázas izgalomban égtek. Ez nem lesz túl nehéz.

– Azon tűnődtem, vajon tudna-e segíteni nekem az órarendemmel – mondtam azon a lágy hangon, amit akkor alkalmaztam, ha nem akarom ráijeszteni az emberekre.

Hallottam, hogy felgyorsul a szívverése.

– Hát persze, Edward. Mit szeretnél? – *Túl fiatal, túl fiatal*, kántálta magában. Tévedés, természetesen. Idősebb voltam a nagyapjánál is.

– Azon gondolkoztam, hogy a biológiaórám helyett átkerülhetnék egy végzős tudományórára. Fizikára, mondjuk.

– Valami baj van Mr. Bannerrel, Edward?

– Egyáltalán nem, csak ezt az anyagot már átvettük a...

– Abban a gyorsított iskolában, ahova Alaszkában jártatok. Persze.

Összeszorította vékony ajkait, miközben végiggondolta. *Mindannyiuknak főiskolára kellene járnia. Hallottam a tanáraikat panaszkodni. Tökéletes jegyeik vannak, egyetlen válaszuk előtt sem hezitálnak, soha nem adnak rossz választ a dolgozataikban – mintha megtalálták volna a módját, hogy minden egyes tantárgyban csálni tudjanak. Mr. Varner csak azt tudja elképzelni, hogy a diákjai csálnak matekon, képtelen elfogadni, hogy valaki okosabb legyen nála. Fogadni mernék, hogy az anyjuk korrepetálja őket...*

– Edward, őszintén szólva, a fizikaóra nagyon tele van most. Mr. Banner nem szereti, ha többen járnak az órájára huszonöttnél.

– Nem okozok majd gondot.

Hát persze hogy nem. Egy tökéletes Cullen.

– Azt tudom, Edward. De hát nincs elég szék....

– Akkor leadhatnám az órát? Jól jönne az a szünet, hogy önállóan tudjak készülni.

– Leadni a biológiát? – Majd leesett az álla. *Ez örület. Mennyire lehet nehéz nyugodtan végigülni egy órát, aminek már úgyis ismeri a tananyagát? Biztos, hogy valami gond van Mr. Bannerrel.* – De hiszen akkor nem lesz elég pontod, hogy le tudj érettségizni.

– Majd bepótolom következő évben.

– Talán előbb beszélned kellene erről a szüleiddel.

Ekkor kinyílt mögöttem az ajtó, de bárki lépett is be, nem rám gondolt, így figyelmen kívül hagytam az érkezőt, és Ms. Cope-ra koncentráltam. Kicsit közelebb hajoltam hozzá, és még mélyebben néztem a szemébe. Ez jobban működne, ha aranyszínű lenne most a szemem, és nem fekete. A feketeség megrémiszi az embereket, helyesen.

Hibáztam, és ez látszott a nőn is. Hátrahúzódott, összezavarodott az egymásnak ellentmondó ösztönei miatt.

– Kérem, Ms. Cope... – mormogtam bársonyos és ellenállhatatlan hangomon, pillanatnyi idegenkedése pedig enyhülni látszott. – Nincs egyetlen osztály sem, akikhez csatlakozhatnék? Biztos vagyok benne, hogy van egy üres hely valahol. A hatodik órai biológia nem lehet az egyetlen opció...

Rámosolyogtam, vigyázva, nehogy túlságosan kivillantsam a fogaimat, és ezzel újra ráijesszek, és hagytam, hogy az arckifejezésem enyhüljön.

A szíve egyre gyorsabban vert. *Túl fiatal*, emlékeztette magát eszevesztett módjára.

– Nos, talán beszélhetnék Bobbal, mármint Mr. Bannerrel. Meglátjuk, hogy...

Egy pillanat elég volt, hogy minden megváltozzon: a terem atmoszférája, a küldetésem, az ok, amiért e fölé a vörös hajú nő fölé hajoltam... A korábbi szándékaim teljesen átalakultak.

Mindössze egy pillanatba telt Samantha Wellsnek, hogy belépjen a terembe, bedobjon egy aláírt cédulát az ajtó melletti kosárba, és sietve távozzon, hogy minél hamarabb leléphessen az iskolából. Hirtelen megcsapott az ajtó felől áramló szellő, és ekkor értettem meg azt is, miért nem zavartak meg a korábban belépő személy gondolatai.

Hátrafordultam, bár ez szükségtelen volt ahhoz, hogy biztos lehessenek benne.

Bella Swan állt az ajtó mellett, hátát a falnak vetve, és egy papírlapot szorongatott a kezében. A szeme még a korábinál is jobban kikerekedett, amikor megpillantotta kegyetlen, állatias tekintetemet.

Vérének illata teljesen átjárta az apró, füledt iroda levegőjének minden egyes részecskéjét. A torkomban éreztem a lángokat.

Szeme tükréből újra a szörnyeteg nézett vissza rám, a gonosz maszkja.

A kezem megállt a levegőben a pult felett. Hátra sem kellene néznem ahhoz, hogy keresztülnyúljak, és olyan erővel üssem bele Ms. Cope fejét az asztalába, hogy ott helyben végezzek vele. Két élet veszne oda hús helyett. Micsoda ajánlat!

A szörnyeteg szorongva, éhesen várakozott, hogy végrehajtsam a tervet.

De mindig van választásom – kell, hogy legyen.

Megálljt parancsoltam a tüdőmnek, és a szemem előtt Carlisle arca lebegett. Megfordultam, és szembenéztem Ms. Cope-pal, hallottam, mennyire meglepődött az arckifejezésemben végbemenő változástól. Visszariadt tőlem, de a félelme nem öltött formát összefüggő szavakként.

Kihasználva az önuralmat, amit az elmúlt évtizedek önmegtartóztatása során sajátítottam el, egyenletes és bársonyos hangon szólaltam meg. Épp elég levegő volt a tüdőmben ahhoz, hogy még egy utolsó mondatot odavessek, végigrohanva a szavakon.

– Hagyjuk, felejtse el! Belátom, hogy lehetetlen. Nagyon köszönöm, hogy segíteni próbált!

Sarkon fordultam, és egy rakéta sebességével hagytam el az irodát, megpróbálva figyelmen kívül hagyni a lány testének melegét, amikor pár centire mellette haladtam el.

Meg sem álltam az autómig, és végig túl gyorsan mozogtam.

Az emberek többsége már lelépett, így nem volt túl sok tanú. Hallottam, hogy az egyik másodikosnak, D.J. Garrettnak ugyan feltűnt, de közömbösen el is hessegette a gondolatait.

Cullen mégis honnan került elő? Olyan, mintha a levegőből bukkant volna fel... És már megint itt tartunk, én és az élénk képzelőerőm. Anya mindig azt mondja...

Amikor beültem a Volvómba, a többiek már mind ott vártak. Megpróbáltam szabályozni a légzésemet, de úgy kapkodtam a levegő után, mintha fuldokolnék.

– Edward? – szólított meg Alice aggodalommal a hangjában.

Megráztam a fejem.

– Veled meg mi történt? – kérdezte Emmett követelőzve, ami egy pillanatra elterelte a figyelmét arról is, hogy Jaspernek nem volt kedve újrajátszani a korábbi meccset.

Válasz helyett tolatni kezdtem a kocsival. Ki kell jutnom a parkolóból, mielőtt Bella Swan ide is követne. Az én külön bejáratú démonom, aki kínoz engem... Megfordultam az autóval, és gyorsítottam.

Már azelőtt hetvennel mentem, hogy elhagytuk volna a parkolót. Az útra kiérve százhúszra gyorsultam, mielőtt bevettem volna a kanyart.

Anélkül, hogy rájuk néztem volna, tudtam, hogy Emmett, Rosalie és Jasper mind Alice-t vizslatják. Ő megvonta a vállát. Azt nem látja, hogy mi történt a múltban, csak azt, hogy mi következik ezután.

Így hát belenézett a jövőmbé. Mindketten meglepetten vettük tudomásul, amit ott látott.

– Elmész? – suttogetta.

A többiek most engem néztek fürkészőn.

– Elmegyek? – vicsorogtam a fogaim között.

A fejében látottak után meginogtam az elhatározásomban, így a következő választás egy sötétebb irányba sodorta a jövőképemet.

– Ó.

Bella Swan, halott. A szemem bíborszínben vöröslik a friss vértől. A halálát követő keresés. Az elővigyázatossággal töltött idő, amíg ki kell várnunk, hogy biztonságban elhagyhassuk Forksot, és újrakezdhessük valahol máshol...

– Ó – szólalt meg újra. A kép egyre részletesebbé vált. Először megpillantottam Swan rendőrfőnök házának belsejét, láttam Bellát az apró konyhában a sárga konyhaszekrénnel, háttal áll nekem, miközben én az árnyékból leskelődöm utána, érzem, hogy az illata szinte rángat felé...

– Elég! – nyöszörögtem, nem bírtam tovább.

– Bocsi – suttogetta Alice.

A szörnyeteg örülhetett.

A látomás Alice fejében újra irányt váltott. Az üres, éjszakai autópálya, aminek mentén hó borította fák villannak fel, miközben több mint háromszáz kilométer per órával száguldozok mellettük.

– Hiányozni fogsz – mondta Alice. – Akármilyen rövid időre mesz is el.

Emmett és Rosalie aggódva néztek egymásra.

Már majdnem elértük a kitérőt, ami a házunk felé vezető útra kanyarodik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Itt tegyéél ki minket! – utasított Alice. – Neked kellene elmondanod Carlisle-nak.

Bólintottam, és nagy fékcsikorgással megállítottam az autót.

Emmett, Rosalie és Jasper egy szó nélkül szállt ki; kifaggatják majd Alice-t, amint elmentem. Alice megérintette a vállamat.

– Helyesen fogsz cselekedni – suttogetta. Ezúttal nem látomás volt – parancs. – Ő Charlie egyetlen családtagja. Ő is belehalna.

– Igen – feleltem, egyetértve az utolsó megjegyzéssel.

Ő is kiszállt az autóból, csatlakozott a többiekhez, idegesen ráncolgatta a szemöldökét.

Úgy tűntek el a fák között, mint a kámfor, még mielőtt megfordulhattam volna a kocsival.

Éreztem, hogy a látomások Alice fejében úgy villódnak sötét és világos között, mint egy stroboszkóp, miközben kilencvennel hajtottam Forks irányába. Nem voltam biztos abban, mi felé megyek. Elbúcsúzni az apámtól? Vagy megadni magam a bennem élő szörnyetegnek? Az autó kerekei szinte repültek az út felett.